

Milí turisté!

Ve čtvrtek 30. 4 jsme se sešli na stanici metra Jinonice v počtu osmnácti plus jeden roztomilý pejsek. Od metra jsme se vydali Jinonicemi vzhůru. Kolem nás byly opět samé kvetoucí stromy. Některým sice už květy opadaly, ale zase rozkvetly jiné. Nejkrásnější byly růžové sakury.

První zastávku jsme udělali na jinonickém hřbitově, na kterém se nacházejí tři budovy. Tou první u vchodu je dřevěná zvonice, která patří k románskému kostelu sv. Vavřince z 11. století. Kostel byl dvakrát upravován a to v roce 1571 a pak na konci 18 století, kdy k němu byla přistavěna sakristie. Třetí budova s věžičkou na opačném konci hřbitova je márnice.

Po neznačené cestě jsme dále pokračovali na hřeben Prokopského údolí směrem na Dívčí hrady, což je druhý název návrší Děvín.

Náš výlet pokračoval chvílemi lesem, chvílemi po louce. Z několika míst jsme měli krásný vyhled do Prokopského a Dalejského údolí, a také na Prahu. Údolí pod námi hrála všemi odstíny zelené barvy, podle druhu stromů. Procházeli jsme přírodní rezervací.

Z první vyhlídky jsme viděli pod sebou trať a skálu, kolem které jsme šli na předminulém výletě Prokopským údolím, kde se nachází sklad vojenského materiálu. Výchled na kříž, který byl na skále umístěn na památku svatého Prokopa, jsme měli zakrytý.

Naproti nám, na druhé straně údolí jsme viděli sídliště Barrandov.

Moc květin jsme tentokrát po cestě neviděli, ale v jednom úseku cesty kvetly po obou stranách lesní jahody a byla jich tam opravdu spousta. O plody se určitě někdo postará.

Pak jsme již v dálce uviděli vodárenskou věž. Prošli jsme borovým hájem, který přítomným recitátorkám připomněl verše z Máchova Máje: „**Hrdliččin zval ku lásce hlas, kde borový zaváněl háj**“...no a zrovna zítra je první máj!

Z další vyhlídky jsme se opět dívali na Barrandov a na trať pražského Semmeringu pod námi. Po dřevěném můstku přes údolí jsme vyšplhali do kopce k vyhlídce na skále Vysoká, ze které jsme již viděli Pankrác s jeho vysokými stavbami a pod námi pak Hlubočepy s tratí i se Semmeringem.

Vysoká a Hlubočepy s železničním viaduktem

Ten snímek je z druhé strany, a je na něm vidět hřeben, po kterém jsme šli. Za stromy vykukuje vodárenská věž.

Poslední zastávku jsme udělali na kopci Děvín.

Děvín

Ještě jednou jsme si tam připomněli pověst o Dívčí válce. Dívky, které po smrti Libuše ztratily svůj vliv, se jej snažily znovu nabýt válkou s muži. Sousední vrch Ctírad připomíná jednoho z mužů, který se nechal obelstít krásnou Šárkou.

Adolf Liebscher - Dívčí válka

Na obraze je vidět hrad Děvín, jak si jej malíř podle pověsti představoval.

Už jsme měli v nohách tři hodiny cesty, tak kdo se nebál klíšťat, absolvoval poslední

výhled na Prahu vsedě na skále, porostlé trávou. Dívali jsme se na Vltavu, polorozbořený Zličovský lihovar a na druhém břehu řeky pak na hotel Racek, Žluté lázně a Podolskou vodárnu.

Kolem vodárenské věže postavené architektem Hubáčkem jsme směřovali do Radlic.

Když jsme došli k zastávce metra Radlická, která je na trase hned před Jinonicemi, konstatoval Mírek, že jsme ze zastávky na zastávku šli pěkným obloukem!

V Radlicích nebylo kam jít na oběd, tak jsme popojeli metrem na zastávku Anděl. Hned naproti zastávce metra jsme objevili plzeňský restaurant se zahradou, kde jsme v pěkném prostředí výlet uzavřeli. Restaurant se jmenoval Anděl, jak jinak?

Výlet připravila Marie Kučerová
Fotografovaly Jiřina Žipková
Jarmila Kočová
Kroniku napsala Dagmar Hyklová